

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Iwona Łuka-Kliszcz
Sędziowie:	SSA Dariusz Płaczek (spr.) SSA Bożena Lichota
Protokolant:	st.sekr.sądowy Elżbieta Bałaban

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2017 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **A. Ś.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w N.

o rentę rodzinną

na skutek zażalenia wnioskodawczyni A. Ś.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Nowym Sączu Wydziału IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 8 marca 2017 r. sygn. akt IV U 1001/16

p o s t a n a w i a :

o d d a l i ć zażalenie.

Sygn. akt III AUz 98/17

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych pkt. 2. postanowienia z dnia 8 marca 2017 r. zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w N. na rzecz **A. Ś.** kwotę 360,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego odmawiającej jej prawa do renty rodzinnej.

Motywuując rozstrzygnięcie o kosztach postępowania Sąd Okręgowy powołał się jedynie na zasadę odpowiedzialności za wynik procesu przewidzianą w art. 98 k.p.c. i obciążył organ rentowy obowiązkiem zwrotu kosztów na rzecz wnioskodawczyni. Zaś wysokość tych kosztów Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.), tj. w kwocie 360,00 zł.

W **zażaleniu** wnioskodawczyni zaskarżyła pkt. 2. postanowienia Sądu pierwszej instancji domagając się jego zmiany i zasądzenia na jej rzecz kwoty 4.800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego. Skarżąca zarzuciła naruszenie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) poprzez jego niezastosowanie i określenie kosztów zastępstwa procesowego stosownie do brzmienia § 8 ust. 2 tego rozporządzenia.

W uzasadnieniu skarżąca podniosła, że w zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania w niniejszej sprawie winien mieć zastosowanie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie i wysokość tych kosztów powinna zostać ustalona w kwocie 4.800,00 zł w oparciu o zasadę z art. 22 k.p.c., tj. od wartości przedmiotu sporu obliczonej jako suma świadczeń za jeden rok. Powołała się w tym względzie na uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2016 r. (III UZP 2/16), podkreślając, że przewidziano w niej zasadę obliczania wysokości kosztów zastępstwa procesowego w oparciu o stawki minimalne zależne od wartości przedmiotu sporu.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Niesporne jest, że w niniejszej sprawie o prawo do renty rodzinnej w wyniku ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 8 marca 2017 r. umorzył postępowanie wobec wydania przez organ rentowy decyzji o przyznaniu wnioskodawczyni świadczenia rentowego. Wnioskodawczynię należy więc traktować jako stronę, która wygrała spór w głównym przedmiocie (skoro organ rentowy wydał decyzję zgodną z żądaniem jej odwołania), a zatem zgodnie z zasadą, że strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić swemu przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu – art. 98 § 1 k.p.c., to wnioskodawczyni należy się zwrot kosztów procesu.

Jedynymi kosztami, jakie poniosła wnioskodawczyni było wynagrodzenie reprezentującego ją adwokata, którego wysokość winna być ustalona w oparciu o minimalne stawki określone w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) – w brzmieniu obowiązującym do dnia 26 października 2016 r. (z uwagi na treść § 2 rozporządzenia z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie – Dz. U. z 2016 r., poz. 1668). Jeżeli chodzi o sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych, rozporządzenie to w § 9 ust. 2 przewidywało stawkę minimalną wynoszącą 360,00 zł dla spraw o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego. Skoro zaś przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była kwestia prawa do renty rodzinnej, czyli niewątpliwie świadczenia z ubezpieczenia społecznego, to określenie kosztów zastępstwa procesowego w oparciu o tenże § 9 ust. 2 było jak najbardziej zasadne. Nie ma racji skarżąca, zarzucając w zażaleniu w istocie, że sprawa niniejsza nie jest sprawą o świadczenie z ubezpieczenia społecznego, ale o zapłatę ze stosunku ubezpieczenia społecznego. Bezpodstawnie przy tym powołuje się na mającą moc zasady prawnej uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2016 r. (III UZP 2/16, OSNP 2017, nr 1, poz. 6). Uchwała ta zapadła na gruncie poprzednio obowiązującego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.), gdzie istniały wątpliwości co do stosowania § 11 ust. 2 tego rozporządzenia (oraz mającego analogiczne brzmienie § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 461, ze zm.) w sprawach, w których istotą sporu nie jest prawo do określonego świadczenia z ubezpieczenia społecznego – np. emerytury lub renty jak w niniejszej sprawie – ani też określona kwota pieniężna (jak w sprawie o zapłatę składek), lecz kwestia ustalenia istnienia, bądź nieistnienia stosunku ubezpieczenia (podleganie ubezpieczeniom społecznym), czy też wysokość kapitału początkowego. Wówczas rozważana była możliwość zastosowania § 5 omawianego rozporządzenia z którego wynika, iż wysokość stawek w sprawach w nim nieokreślonych ustala się, przyjmując za podstawę stawkę w sprawach o najbardziej zbliżonym rodzaju. W powołanej uchwale Sąd Najwyższy ostatecznie

przyjął, że taką sprawą o najbardziej zbliżonym rodzaju jest sprawa o zapłatę (§ 6 cytowanego rozporządzenia), gdzie wynagrodzenie adwokata ustala się od wartości przedmiotu sporu (podobne stanowisko Sąd Najwyższy wyrażał także w swoich wcześniejszych orzeczeniach, m.in. w postanowieniu z dnia 18 października 2011 r., III UZ 23/11, OSNP 2012 nr 21-22, poz. 275 co do spraw o ustalenie wysokości kapitału początkowego). Zaś jak o tym była mowa na wstępie, w sprawie niniejszej wątpliwości te nie występują, albowiem przedmiotem sporu jest prawo do świadczenia z ubezpieczenia społecznego – renta rodzinna. Zaś w takiej sprawie wysokość stawek minimalnych z tytułu zastępstwa procesowego została określona w jednej kwocie – 360,00 zł (w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem 26 października 2016 r.).

Należy zatem stwierdzić, że Sąd pierwszej instancji trafnie oparł orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego na treści § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie i zasądził od organu rentowego na rzecz wnioskodawczyni tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego kwotę 360,00 zł. Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny, na zasadzie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.